

АГАТА КРИСТИ ЦИГАНКАТА

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

I

На Макфарлан често му се бе случвало да наблюдава странната неприязън към циганите у своя приятел Дики Карпентър. Не знаеше причината за това. След развалянето на годежа на Дики с Естер Лоус обаче настъпи временно отдалечаване между двамата мъже.

Макфарлан бе сгоден вече от около година за по-малката сестра Рейчъл. Познаваше дъщерите на Лоусови от деца. Бавен и предпазлив във всичко, той не искаше да си признае, че детинското лице и откритите кестеняви очи на Рейчъл все повече го привличаха. Не бе красавица като Естер, не! Но беше неизразимо по-предана и сладка. Годежът на Дики с по-голямата сестра бе укрепил връзката между двамата приятели.

Сега, след няколкото бързо изминали седмици, годежът бе развален и Дики, обикновеничкият Дики, бе силно наранен. До този момент от младостта му всичко протичаше гладко. Постъпването му във флота бе добре обмислен ход. Притежаваше вродено влечение към морето. У него имаше нещо от викингите, примитивно и прямо, даденост, напълно лишена от тънкостите на ума. Той принадлежеше към тази категория млади английски мъже, които се отнасяха с неодобрение към всякакъв вид чувствителност и намираха за необичайно трудно да изразят умствените си процеси с думи.

Макфарлан бе суров шотландец с келтско въображение, стаено дълбоко в него. Сега седеше, пушеше и слушаше водопада от думи, с който приятелят му го заливаше. Знаеше, че моментът на отприщване ще дойде, но бе очаквал, че темата ще бъде друга. Не започна с Естер Лоус, а заразказва някаква история за детските си страхове.

— Всичко започна с един мой детски сън. Не точно кошмар. Тя, тази циганка, се появяваше просто във всеки от моите детски сънища, дори в добрите, искам да кажа от този тип, който децата харесват — тържества, бисквити и подобни неща. Когато вече се забавлявах най-много, започвах да чувствам, *да знам*, че ако погледна нагоре, *тя* ще бъде там както винаги и ще ме наблюдава... с поглед, който подсказва,

че знае нещо, което аз не знам... Не мога да обясня защо толкова ме плашеше, но бе факт! Всеки път! Събуждах се с крясъци от ужас, а моята дойка казваше: „Ех! Младият господар е сънувал отново някой от своите цигански сънища!“

— Някога да си имал неприятности с истински цигани?

— Доскоро дори не бях виждал циганин. Това също е странно. Гонех да хвана едно от моите кутрета. Беше се измъкнало. Излязох през градинската врата и тръгнах по една от горските пътеки. Тогава живеехме в Ню Форест. Накрая стигнах до нещо като сечище. Там имаше дървено мостче над потока. Точно до него бе застанала една циганка, която също като в съня ми носеше червена лента през челото. Веднага почувствах страх! Тя ме погледна... Точно същият поглед, все едно че знаеше нещо, което аз не знам, и ме съжаляваше... После ми каза съвсем тихо, поклащайки глава: „*На твоё място не бих минала оттук.*“ Не мога да ти кажа защо, но това ме изплаши до смърт. Стрелнах се покрай нея и притичах по моста. Предполагам, че беше изгнил. Както и да е, той поддаде и паднах в потока. Беше доста бърз и едва не се удавих. Ужасно нещо е да усетиш, че се давиш. И досега не мога да го забравя. Имах чувството, че всичко е свързано с циганката...

— Въпреки това тя те е предупредила?

— Предполагам, че може да се каже така. — Дик си пое дъх и после продължи: — Не ти разказвах този мой сън, защото има връзка с това, което се случи по-късно. По-скоро предполагам, че няма, но ми се струва, че е отправната точка. Ще разбереш какво имам предвид под „циганско усещане“. И така, ще продължа с онази първа нощ у семейство Лоус. Точно тогава се бях завърнал от Западното крайбрежие. Беше просто чудесно да съм си отново в Англия. Лоусови бяха приятели на нашето семейство.

Не бях виждал момичета от седемгодишната си възраст. Младият Артър ми беше голям приятел, но след като почина, Естер ми пишеше и ми изпращаше вестници. Страшно весели писма можеше да пише! Безкрайно ме ободряваха. Все ми се искаше да можех да пиша по-добре, за да ѝ отговарям. Ужасно исках да я видя. Изглеждаше твърде странно да познаваш някое момиче толкова добре само по писмата му. И така, първото нещо, което направих, бе да посетя Лоусънови. Когато пристигнах, Естер не си бе вкъщи, но я очаквах да се върне вечерта.

На вечерята бях седнал до Рейчъл и докато погледът ми се плъзгаше нагоре-надолу по масата, ме обхвана странно чувство. Имах усещането, че някой ме наблюдава и това ме накара да се чувствам неспокоен. Тогава я видях...

— Кого видя?

— Тази, която имам предвид. Мисис Хауърт.

На Макфарлан му дойде на езика да каже: „Мислех, че ми разказваш за Естер Лоус“, но си замълча, и Дики продължи.

— В нея имаше нещо много по-различно от останалите. Тя седеше до стария Лоус и го слушаше мрачно, с наведена глава. Около врата ѝ беше увито нещо като червен шал. Изглеждаше раздърпан, но гънките зад главата ѝ наподобяваха червени огнени езици... Попитах Рейчъл: „Коя е онази жена там, тъмната с червения шал?“ Тя ми отвърна: „Имаш предвид Алистър Хауърт? Тя носи червен шал, но е светла. Много светла.“ И наистина се оказа така. Косата ѝ имаше прекрасен лъскав светлорус цвят. Въпреки това можех да се закълна, че беше тъмна. Странно какви изненади могат да поднесат очите... След вечеря Рейчъл ни запозна и ние се разходихме нагоре-надолу из градината. Разговаряхме за прераждането...

— Съвсем не в твой стил, Дики!

— Вероятно не. Помня, казах, че това е доста разумен начин да се обясни усещането, когато ти се струва, че познаваш много отдавна някой, когото виждаш за първи път. Тя ми отвърна: „Имаш предвид влюбените...“ Каза го по странен начин, нежно и разпалено. Напомняше ми за нещо, но не можех да се сетя за какво. Побързахме още малко и после старите Лоусови ни извикаха от терасата. Казаха, че Естер си е дошла и иска да ме види. Мисис Хауърт ме хвана под ръка и ме попита: „Ще отидеш ли?“ „Да — отговорих аз — мисля, че е по-добре да...“ И тогава, тогава...

— Е?

— Звучи глупаво. Мисис Хауърт каза: „Ако бях на твоето място, нямаше да отида“. — Той поспря, сетне продължи: — Това ме изплаши. Много ме изплаши. Затова ти разказах и за съня...

Разбираш ли, тя го каза по съвсем същия начин, тихо, като че знаеше нещо, което аз не знаех. Не беше просто една красива жена, която би искала да ме задържи в градината за по-дълго при себе си. Гласът ѝ беше доброжелателен и изпълнен със съжаление. Като че ли

знаеше какво ще последва... Постъпих вероятно грубо, но се обърнах и я оставих, а после почти се затичах към къщата. Там се почувствах сигурен. Още от първия миг бях усетил страх от нея. С облекчение видях старите Лоусови. Естер стоеше до тях... — За минута той се поколеба и сетне крайно неясно промърмори: — Когато я видях... разбрах, че ще си изпатя.

Мислите на Макфарлан се отнесоха бързо към Естер Лоус. Беше чувал едно описание за нея — „шест фута еврейско съвършенство“. Помисли си, че е съвсем уместно, като си припомни необичайния ѝ ръст, елегантността ѝ, мраморната белота на лицето, деликатната линия на носа, прелестта на черните ѝ очи и коса. Да, нищо чудно, че момчешката непорочност на Дики бе капитулирала. Макар че Естер не можеше да ускори ритъма на сърцето му, той признаваше, че е много красива.

— И тогава — продължи Дик — ние се сгодихме.

— Веднага?

— Е, след около седмица. После ѝ отне около две да стигне до извода, че в крайна сметка не дава и пукната пара за мен... — Той се изсмя горчиво. — Случи се през последната нощ, преди да се върна на стария кораб. Бях тръгнал през гората на път за селото. И тогава я видях, имам предвид мисис Хауърт. Носеше червена шотландска барета. Почти подскочих. Нали разбираш, разказах ѝ за съня си... Поразходихме се и поговорихме, но в разговора ни нямаше и дума, която да не бих искал Естер да чуе...

— Наистина ли? — Макфарлан погледна приятеля си с любопитство. Странно само как хората разказваха за неща, които сами не съзнаваха.

— Тогава, когато се обърнах, за да потегля към къщата, тя ме спря. Каза ми: — „Запътил си се към къщи. Ако бях на *твое място*, не бих се върнала толкова рано...“ И тогава *разбрах*, че нещо ужасно ме очаква... и... веднага щом се върнах, Естер ме посрещна и ми каза, че всъщност не ме обича...

Макфарлан изсумтя съчувствено.

— А мисис Хауърт? — попита той.

— Не я бях виждал до тази вечер.

— Тази вечер?

— Да. В клиниката. Прегледаха крака ми, който пострада при историята с торпедото. Малко ме безпокоеше напоследък. Докторът препоръча операция, която според него щяла да бъде съвсем обикновена. Когато излизах, налетях на жена с червен джемпер, облечен над униформата ѝ на медицинска сестра. Тя ми каза: „Ако бях на твое място, не бих се оперирала.“ и тогава забелязах, че това е мисис Хауърт. Толкова бързо ме отмина, че не успях да я задържа. Срецнах някаква друга сестра и я попитах за нея. Тя ми каза, че не познава никой с подобно име в клиниката. Странно...

— Сигурен ли си, че беше тя?

— О, да, тя е много красива... — Той направи пауза и добави: — Разбира се, смятам да се подложа на тази операция, но в случай че *дойде и моят ред...*

— Глупости.

— Разбира се, че са глупости. Но все пак се радвам, че ти разказах тази циганска история... Знаеш ли, има и още нещо, само да си го спомня...

II

Макфарлан вървеше по стръмния път нагоре по голите хълмове. Влезе през портала на къщата, намираща се близо до билото. Придавайки си официален вид, дръпна звънеца.

— Вкъщи ли е мисис Хауърт?

— Да, сър. Ще ѝ съобщя.

Прислужницата го остави в продълговата стая с прозорци, разкриващи дивата пустош наоколо. Той леко се намръщи. Не се ли правеше на пълен глупак?

Тогава се стресна. Чу приглушен глас да пее отгоре:

*Циганката,
живееща сред пустошта...*

Гласът секна. Сърцето на Макфарлан заби бързо. Вратата се отвори.

Зашеметяващата ѝ, почти скандинавска белота го шокира. Въпреки описанието на Дики той бе продължил да си я представя по цигански тъмна... И изведнъж се сети за думите на Дики, както и за странния тон, с който бяха произнесени: „Тя е много красива...“ Съвършената, неподдаваща се на съмнение хубост е рядко нещо и точно такава несъмнена красота притежаваше Алистър Хауърт.

Той се стегна и се приближи към нея.

— Боя се, че не ме познавате. Получих адреса ви от Лоусови. Освен това съм и приятел на Дики Карпентър.

Тя внимателно го огледа за минута-две и каза:

— Бях тръгнала да излизам. Из пустеещите хълмове. Ще дойдете ли?

Тя отвори стъклената врата и тръгна към хълма. Той я последва. Натезал, доста глуповато изглеждащ мъж бе седнал в дълбок плетен стол и пушеше.

— Съпругът ми! Излизаме навън, Морис. После мистър Макфарлан ще се присъедини към нас за обяд. Нали?

— Благодаря много — отвърна той и после последва леките й стъпки нагоре по хълма, докато си мислеше: „Защо? Защо, по дяволите, се е омъжила за този?“

Алистър се упъти към скалите.

— Ще приседнем тук и вие ще ми разкажете това, за което сте дошли.

— Вие сте знаели?

— Винаги усещам, когато се задава нещо лошо. Лошо е, нали? За Дики?

— Той се подложи на лека операция, която бе успешна, сърцето му се оказа слабо. Умря, докато беше под упойката.

Не знаеше какво точно ще се изпише по лицето й, но в никакъв случай не очакваше този израз на безкрайно изтощение... Той я чу да промърморва:

— Отново да чакам, толкова дълго, толкова дълго... — Тя повдигна погледа си. — Да, какво щяхте да кажете?

— Само това. Някой го беше предупредил за тази операция. Някаква сестра. Той бе помислил, че това сте били вие. Вие ли бяхте?

Тя поклати глава.

— Не, не съм била аз. Но имам братовчедка, която е медицинска сестра. Ако не се вгледате много внимателно, може да ни сбъркате. Много си приличаме. Изглежда, става дума за нея. — Тя отново го погледна. — Няма значение, нали? — Изведнъж очите й се разшириха. Тя пое дълбоко въздух и простена: — О! О, колко странно! Вие не разбирате...

Макфарлан беше объркан. Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Помислих си, че вие... Би *трябвало*... Изглежда, че също го имате...

— Кое?

— Дарбата, проклятието, както ви харесва. Вярвам, че го имате. Погледнете внимателно в пропастта между скалите. Не мислете за нищо, само гледайте... О! — изстена отново тя. — Е, видяхте ли нещо?

— Трябва да е било във въображението ми. За секунда помислих, че е пълна с кръв.

Тя кимна.

— Знаех, че го притежавате. Това е мястото, където поклонниците на слънцето са принасяли своите жертви. Знаех го още преди някой да ми го е казал. Има и моменти, в които разбирам как точно са се чувствали, все едно че самата аз съм била там. Има нещо в тази пустош, което ме кара да се чувствам у дома... Разбира се, естествено е да имам този дар. Аз произхождам от фамилията Фъргюсън. Всички от това семейство притежават второ зрение. Преди да се омъжи за баща ми, майка ми е била медиум. Името ѝ е Крайстинг. Беше доста известна.

— Под „дарба“ разбирате способността да се видят нещата, преди да са се случили?

— Да, събития от миналото или от бъдещето, все едно. Например усетих да се чудите защо съм се омъжила за Морис. О, да, чудихте се. Омъжих се просто защото винаги съм знаела, че нещо ужасно тегне над главата му... Исках да го спася... Жените сме такива. С моята дарба би трябвало да мога да го предотвратя... ако въобще е възможно... Не успях да помогна на Дики. А и Дики не можеше да разбере... Страхуваше се. Беше твърде млад.

— Двадесет и две.

— Аз съм на тридесет. Но нямах предвид това. Има толкова начини да си разделен от някого — надалеч, нависоко... но да си разделен във времето е най-лошо от всичко.

Тя изпадна в дълго мълчание.

Нисък звън на гонг долетя от къщата долу.

По време на обяда Макфарлан наблюдаваше Морис Хауърт. Несъмнено той бе влюбен до полуда в жена си. В очите му се четеше неподдаваща се на съмнения, щастлива, животинска привързаност. Макфарлан отбеляза, че тя също му отвръщаше с нежност, но в жеста ѝ имаше нещо майчинско.

Когато обядът завърши, той се сбогува с домакините.

— Още ден-два ще остана в странноприемницата. Бих ли могъл да ви видя отново? Утре например?

— Разбира се, но...

— Но какво...

Тя бързо прокара ръка пред очите си.

— Не знам. Просто си мислех, че не трябва отново да се срещаме, това е всичко... Довиждане.

Той бавно потегли надолу по пътя. Без да има някаква причина, студенина стягаше сърцето му. Нищо особено нямаше в думите ѝ, разбира се...

Зад ъгъла шеметно изскочи мотоциклет. Той се прилепи до оградата точно навреме. Странна сива бледност пропълзя по лицето му...

III

— Боже Господи, нервите ми са в ужасно състояние — промърмори Макфарлан, събуждайки се на следващата сутрин. Опита се безпристрастно да възстанови събитията от вчерашния следобед. Моторът, прекият път към страноприемницата и внезапно падналата мъгла, поради която изгуби пътя. Знаеше, че наблизо има опасни мочурища. После кюнецът на комина, който падна от страноприемницата, мирисът на изгоряло посред нощ и следите от загаснали въглени по килимчето пред камината. Нищо особено! Изобщо нищо. Но тези нейни думи и спотаената в сърцето му увереност, че *тя знаеше*.

С неочаквана енергия той рязко отметна завивките си. Трябва веднага да се качи нагоре и да се види с нея. Само това ще развали магията. *Ако стигне дотам жив и здрав...* Боже, колко беше изглупял! Имаше време за малка закуска. В десет вече беше тръгнал по пътя. В десет и половина ръката му докосна звънеца. Чак тогава той си позволи да поеме дълбоко въздух и да се успокои.

— Мисис Хауърт вкъщи ли е?

На вратата стоеше същата възрастна жена, която му бе отворила и преди. Но сега лицето ѝ бе различно, опустошено от мъка.

— О, сър! Вие, сър, сигурно не сте чули?

— Какво да чуя?

— Мисис Алистър, невинното дете. Нейното подсилващо лекарство. Тя го вземаше всяка вечер. Нещастният капитан сега е съвсем сам, почти е полудял... По погрешка в тъмното взела друго шишенце от рафта... Извикали лекар, но било твърде късно...

В главата на Макфарлан тутакси прозвучаха думите: *„Винаги съм знаела, че нещо ужасно тегне над главата му... Би трябвало да мога да го предотвратя... ако въобще е възможно...“* Но човек не може да измами съдбата... Фатална грешка, която погубва, вместо да помогне.

Старата прислужница продължаваше:

— Невинното дете! Толкова очарователна и мила, толкова състрадателна към всеки изпаднал в беда. Не можеше да понесе, когато някой страда... — поколеба се и добави: — Искате ли да се качите да я видите, сър? Съдейки по това, което тя каза за вас, вероятно отдавна сте се познавали. От много отдавна, както каза тя...

Макфарлан последва нагоре по стълбищата възрастната жена и влезе в една стая, намираща се след гостната, там, откъдето бе чул да идва песента онзи ден. В горната част на прозорците имаше цветни стъкла. Те хвърляха червена светлина върху горната част на леглото... *Циганката с червена лента през челото...* Глупости! Нервите пак му изневеряваха. Той погледна за последен път Алистър Хауърт.

IV

— Една дама желае да ви види, сър.

— А? — Макфарлан погледна хазяйката разсеяно. — О! Извинете ме, мисис Раус. Привиждат ми се призраци.

— Наистина ли, сър? Знам, че странни неща могат да се видят из пустите хълмове след залез-слънце. Бялата лейди, ковачът на Дявола, морякът и циганката...

— Кой? Морякът и циганката?

— Така казват, сър. Това е доста известна история от младостта ми. Любовта ги събрала преди време... Но те отдавна не са се появявали.

— Така ли? Чудя се дали отново...

— Боже мой, сър, какви ги приказвате! А младата дама...

— Каква млада дама?

— Онази, която ви очаква. Тя е в гостната. Казва, че името ѝ е Лоус.

— О!

Рейчъл! Обзе го странно чувство, че вселената се свива, че перспективата се отмества. Беше надникнал в друг свят. Беше забравил за Рейчъл, защото тя принадлежеше само на този живот... Онова странно изместване на перспективата, връщането към света, притежаващ само три измерения...

Той отвори вратата на стаята за гости. Там стоеше Рейчъл с откритите си кафяви очи. И изведнъж, както се случва с човек, събуждащ се от сън, той почувства топлината от нахлуването на един радостен свят. Беше жив! Жив! Помисли си: „Има само един живот, в който може да си сигурен! Този!“.

— Рейчъл! — повдигна брадичката ѝ той. После я целуна по устните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.